

جملاتی که بر سر درهای جهنم نوشته است/ عذاب قاتلان سیدالشهداء

مرحوم علامه طهرانی می گوید: جهنم محلّ صُدور و ورود قبائح است، و هر کس به هر مقدار از زشتی ها با خود داشته باشد، در صورتی که در مراحل و منازل بین راه تا قیامت پاک نشود باید با آتش قرین و توأم باشد.

خبرگزاری مهر- مرحوم علامه طهرانی می گوید: جهنم محلّ صُدور و ورود قبائح است، و هر کس به هر مقدار از زشتی ها با خود داشته باشد، در صورتی که در مراحل و منازل بین راه تا قیامت پاک نشود باید با آتش قرین و توأم باشد.

مرحوم علامه سید محمد حسین حسینی طهرانی رضوان الله علیه در جلد دهم کتاب معاد شناسی (که به اعراف، بهشت و جهنم اختصاص دارد) در قسمتی از مباحث چنین می نویسد: از مجموع آنچه گفته شد، به دست می آید که جهنم محلّ صُدور و ورود قبائح است، و هر کس به هر مقدار و به هر صورت از زشتی ها، چه در مرحله عقائد، و چه در مرحله ملکات و اخلاق و صفات، و چه در مرحله اعمال و رفتار، و حتی در مرحله مجرّد نیت و خواسته های درونی؛ اگر با خود قبح و زشتی و شرک و عناد و کجروی و انحراف از حقّ داشته باشد، در صورتی که در مراحل و منازل بین راه تا قیامت، از مصائب دنیویّه، و سكرات مرگ، و عذاب قبر، و روز رستاخیز، و توبه و شفاعت، و غیرها پاک نشود باید با آتش قرین و توأم باشد. و لذا درهای جهنم هر کدام نمایشگر یک نوع انحراف و تعدّی در یکی از این مراحل است.

جملاتی که بر سر درهای جهنم نوشته است

ایشان در ادامه جملاتی که بر سر درهای جهنم نوشته است را چنین بیان می کند: و مجلسی رضوان الله علیه از کتاب «#فضائل شاذان، و از کتاب «#روضه با اسناد خود مرفوعاً از عبد الله بن مسعود، از حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم روایت می کند در ضمن حدیث معراج که: من دیدم بر سر درهای جهنم نوشته بود بدین طریق که: **عَلَى الْبَابِ الْأَوَّلِ ثَلَاثُ كَلِمَاتٍ: مَنْ رَجَا اللَّهَ سَعِدَ. وَ مَنْ خَافَ اللَّهَ أَمِنَ. وَ الْهَالِكُ الْمَغْرُورُ مَنْ رَجَا غَيْرَ اللَّهِ، وَ خَافَ سِوَاهُ.** «#بر سر در اوّل سه جمله نوشته بود: آنکه امید به خدا دارد پیروز است. و آنکه از خدا بترسد در امان است. و آنکه امید به غیر خدا دارد و از غیر او می ترسد، شخص مغرور و در هلاکت است.»

وَ عَلَى الْبَابِ الثَّانِي: مَنْ أَرَادَ أَنْ لَا يَكُونَ غُرْبًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَلْيَكْسِ الْجُلُودَ الْعَارِيَةَ فِي الدُّنْيَا. مَنْ أَرَادَ أَنْ لَا يَكُونَ عَطْشًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَلْيَسْقِ الْعِطَاشَ فِي الدُّنْيَا. مَنْ أَرَادَ أَنْ لَا يَكُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ جَائِعًا فَلْيُطْعِمِ الْبُطُونَ الْجَائِعَةَ فِي الدُّنْيَا.

«#و بر سر در دوّم نوشته بود: هر کس می خواهد در روز قیامت برهنه و عریان نباشد باید بدن های عریان و برهنه مستمندان را در دنیا لباس بپوشاند. و هر کس می خواهد در روز قیامت عطشان و تشنه نباشد باید مردم تشنه را در دنیا آب دهد. و هر کس می خواهد در روز قیامت گرسنه نباشد باید شکم های گرسنه را در دنیا طعام دهد.»

وَ عَلَى الْبَابِ الثَّالِثِ مَكْتُوبٌ: لَعْنُ اللَّهِ الْكَاذِبِينَ. لَعْنُ اللَّهِ الْبَاخِلِينَ. لَعْنُ اللَّهِ الظَّالِمِينَ.

«#و بر سر در سوّم نوشته بود: خداوند لعنت کند دروغگویان را. خداوند لعنت کند بخیلان را. خداوند لعنت کند ستمگران را.»

وَ عَلَى الْبَابِ الرَّابِعِ مَكْتُوبٌ ثَلَاثُ كَلِمَاتٍ: أَذَلَّ اللَّهُ مَنْ أَهَانَ الْإِسْلَامَ. أَذَلَّ اللَّهُ مَنْ أَهَانَ أَهْلَ الْبَيْتِ. أَذَلَّ اللَّهُ مَنْ أَعَانَ الظَّالِمِينَ عَلَى ظُلْمِهِمْ لِلْمَخْلُوقِينَ.

«#و بر سر در چهارم سه جمله نوشته بود: خداوند ذلیل کند هر که به اسلام اهانت کند و آن را کوچک و سبک بشمارد. خداوند ذلیل کند هر که به اهل بیت اهانت کند و آنان را کوچک و سبک بشمارد. خداوند ذلیل کند هر که ستمکاران را در ستمی که به مخلوقان خدا می کنند کمک دهد و یاری رساند.»

وَ عَلَى الْبَابِ الْخَامِسِ مَكْتُوبٌ ثَلَاثُ كَلِمَاتٍ: لَا تَتَّبِعُوا الْهَوَى فَاَلْهَوَى يُخَالِفُ الْإِيمَانَ. وَ لَا تُكْثِرْ مَتَطَقَكَ فِيمَا لَا يَعْصِيكَ فَتُسْقَطَ مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ. وَ لَا تَكُنْ عَوًّا لِلظَّالِمِينَ.

«#و بر سر در پنجم سه جمله نوشته بود: از هوی و خواهش های نفسانی خود پیروی مکنید، زیرا که هوی نفس مخالف ایمان

است. و گفتارت را در امور بی فائده و بدون غرض به درازا مکشان، زیرا که از رحمت خدا دور می‌افتی. و هیچ گاه یار و یاور ظالمان مباش.

وَ عَلَى الْبَابِ السَّادِسِ مَكْتُوبٌ: أَمَا حَرَامٌ عَلَى الْمُجْتَهِدِينَ. أَمَا حَرَامٌ عَلَى الْمُتَصَدِّقِينَ. أَمَا حَرَامٌ عَلَى الصَّائِمِينَ.

«#و بر سر در ششم نوشته بود: من بر کوشش کنندگان و جهادگران در راه خدا حرام هستم. من بر صدقه دهندگان حرام هستم. من بر روزه گیران حرام هستم.»

وَ عَلَى الْبَابِ السَّابِعِ مَكْتُوبٌ ثَلَاثُ كَلِمَاتٍ: حَاسِبُوا نُفُوسَكُمْ قَبْلَ أَنْ تُحَاسَبُوا. وَ يَخُوا نُفُوسَكُمْ قَبْلَ أَنْ تُؤَخَّجُوا. وَ ادْعُوا اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ قَبْلَ أَنْ تَرُدُّوا عَلَيْهِ وَ لَا تَقْدِرُوا عَلَى ذَلِكَ.

«#و بر سر در هفتم سه جمله نوشته بود: از نفوس خود حساب بگیرید پیش از آنکه از شما حساب گیرند. و نفوس خود را ملامت و توبیخ کنید پیش از آنکه ملامت و توبیخ شوید. و خداوند عز و جل را بخوانید پیش از آنکه بر او وارد شوید و دیگر قدرت و تمکن از خواندن او را نداشته باشید.»

عذاب قاتلان امام حسین علیه السلام، و تابعین آنان

علامه طهرانی این بحث را با روایتی درباره عذاب قاتلان حسین علیه السلام و اولاد آنها از بنی امیه لعنهم الله جمیعاً، به پایان می‌برد:

در «#تفسیر فرات بن ابراهیم» از ابن عباس، از امیر المؤمنین علیه السلام روایت می‌کند که: روزی رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بر حضرت فاطمه سلام الله علیها وارد شدند و ایشان را محزون و مهموم یافتند- و در اینجا رسول الله حدیثی را درباره احوال قیامت مفصلاً ذکر می‌کنند، تا می‌رسند به اینجا که:

ای فاطمه! تو می‌گویی: یا رَبِّ! أَرْنِي الْحَسَنَ وَ الْحُسَيْنَ. فَيَأْتِيَانِكَ وَ أَوْدَاجُ الْحُسَيْنِ تَشْحَبُ دَمًا وَ هُوَ يَقُولُ: يَا رَبِّ! حُذِّ لِي الْيَوْمَ حَقِّي مِمَّنْ ظَلَّ مَتًى.»

«#ای پروردگار من! حسن و حسین را به من بنمایان. و در اینصورت آن دو به سوی تو می‌آیند در حالی که از رگ های گردن حسین خون تازه جاری است، و او می‌گوید: ای پروردگار من! حق مرا از آنان که به من ستم کرده اند، در امروز برای من بگیر.»

و در این حال خداوند جلیل به غضب در می‌آید، و از غضب او جهتم به غضب در می‌آید، و فرشتگان جمیعاً به غضب در می‌آیند، و سپس جهتم ناگهان شعله ای می‌کشد و زفیری و صدائی می‌زند. در این حال فوجی از ملائکه غضب از جهتم بیرون می‌آیند و یکایک از قاتلان حسین، پسرانشان و پسران پسرانشان را از میان گروه ها و جمعیت ها جدا می‌کنند، و آنها می‌گویند: بار پروردگارا! ما در روز عاشورا حاضر نبوده‌ایم و در قتل حسین شرکت نکرده‌ایم! خداوند به زبانی جهتم می‌گوید: آنان را از نشانه ها و علائم چهره هایشان بگیرد: به چشمان آزرگی رنگ و چهره‌های سیاه! و بگیرد آنها را از زلف های پیشانی آنها و بیندازد در درک اسفل از آتش دوزخ! زیرا که آنها بر دوستان و موالیان حسین شدیدتر و سخت تر بودند از آنان که با خود حسین محاربه کردند و او را کشتند. و در این حال صدای شهنه آنها در جهتم شنیده می‌شود- الحدیث.

عذاب دشمنان اهل بیت، و قاتلان امام حسین علیه السلام

ایشان در مقالی دیگر می‌افزاید: و در «#عیون» با اسناد متصل خود از حضرت رضا علیه السلام روایت می‌کند که: قال رسول الله صلی الله علیه و آله: الْوَيْلُ لِظَالِمِي أَهْلِ بَيْتِي؛ كَأَنِّي بِهِمْ عَدَاً مَعَ الْمُتَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ.

«#وای بر ستمگران به اهل بیت من؛ گویا می‌بینم آنان را که فردای قیامت، با منافقان در درک و طبقه پائین ترین آتش می‌باشند.»

و نیز در «#عیون» با همین سند، روایت کرده است که رسول الله گفته اند: کشنده حسین در تابوت و صندوقی از آتش است، و عذاب او به تنهایی به قدر نصف عذاب اهل دنیا است. دست ها و پاها او را به زنجیرهایی از آتش بسته اند؛ پس آن صندوق را در آتش واژگون می‌کنند تا در قعر جهتم می‌افتد. و او بوی غفنی دارد که تمام جهتمیان از بدی بوی او به پروردگارش پناه می‌برند. و او در آنجا مخلد و جاودان، عذاب اَلیم را می‌چشد با جمیع کسانی که در کشتن حسین با او همدست و همدستان بوده، و او را بر کشتن حسین ولایت داده اند. هر چه پوست بدن آنها بسوزد و پخته شود خداوند پوست دیگری می‌آفریند تا عذاب درد آور را بچشند، و یک ساعت هم آن عذاب سبک نخواهد شد، و از حمیم دوزخ می‌نوشند؛ پس وای بر آنان از عذاب خدا در آتش.

و در تفسیر منسوب به حضرت عسکری علیه السّلام است که: کسانی که راضی به کشتن حسین علیه السّلام بوده و هستند همگی شریک در قتل او هستند. کشتندگان حسین و کمک کاران و امر کنندگان و پیروان آنها، از دین خدا بری هستند.

و خداوند فرشتگان مقرب خود را امر می کند که اشک هائی را که در قتل حسین از چشم ها ریخته است بردارند و به پاسداران و خزان بهشت بدهند، تا آن را با آب حیوان یعنی آب زندگی مخلوط و ممزوج کنند تا شیرینی آن آب زیاده شود.

و آن فرشتگان آن اشک ها را در هاویه دوزخ بریزند و با حمیم آن و صدید آن و غسّاق آن و غسلین آن ممزوج کنند تا شدّت حرارت آنها و بزرگی عذاب آنها هزار مرتبه مضاعف شود، و بر آنان که از اعداء آل محمد به هاویه انتقال می یابند، عذاب شدید و سخت گردد.